

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at sunset. The woman has long, flowing red hair and is wearing a white, sleeveless, textured dress and a large, multi-strand necklace of blue beads. The man has short brown hair and is wearing a light blue button-down shirt. They are positioned in front of a window with white curtains, looking out at a sunset over the ocean.

Michelle Smartová
Únos
na karibský ostrov

 HARLEQUIN®

MICHELLE SMARTOVÁ

ÚNOS NA KARIBSKÝ
OSTROV

PŘEKLAD

BARBORA PŠENICOVÁ

Milá čtenářko,

únor je sice nejkratší měsíc v roce, ale letos ho máme o den delší. A co je lepšího na dlouhé zimní večery než romantika a snění!

Tentokrát se sešly příběhy, v nichž hrdinové spolu stráví vášnivou noc, která ovšem nezůstane bez následků... a každý se s tím vypořádá po svém.

Chloe zažije Únos na karibský ostrov, ale nakonec zjistí, že to není tak špatné. Hannah zaplatí svou Cenu za vášeň, a je na ní, aby svého vyvoleného přesvědčila, že manželství za to stojí. Podaří se Leovi získat od Tvrdohlavé Australanky Maddie to, po čem tak touží? Ava se má stát Giannisovou Milenkou na jeden večer, ale nakonec s ním zůstane už navždy. Kdo by nechtěl prožít vášnivou Noc v Saint Rémy stejně jako Audrey? A jak dlouho zůstane Cristina v Pevnosti na ostrově? To všechno zjistíte, až si přečtete knížky, které jsem pro Vás připravil na únor v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

A jedna rada nakonec: „Jak si udržet hezké manželství? Myslím, že to chce především velkou dávkou tolerance. Skoro bych řekl, že láska je dar, který dostanete a tolerance způsob, jak si ji zachovat. Je to iluzorní představa, že se vám podaří toho druhého změnit. Nezměníte ho, stejně jako nezměníte sebe. Každý z nás je v podstatě nesnesitelný, ale s tím je třeba žít. Takže jediná šance je zvyknout si na to a být rád, že se našel takový blázen, co si zvykl na Vás.“ (Marek Eben).

S láskou,

Váš Harlequin

Michelle Smartová

ÚNOS NA KARIBSKÝ OSTROV

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Marriage Made in Blackmail

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Barbora Pšenicová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4851-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4852-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4853-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Luis Casillas popadl ze stolu vyzvánějící telefon.
„*Sí?*“

„Luisi?“

„*Sí.*“

„Tady je Chloe.“

Na chvíli přišel o řeč. „Chloe... Chloe Guillemo-
vá...“

Žena, která se k němu v posledních dvou měsících chovala, jako kdyby byl nakažený smrtelným virem.

„*Oui.* Potřebuji tvou pomoc. Rozbilo se mi auto, zrovna když jsem projížděla pohořím Sierra de Guadarrama a...“

„Co tam proboha děláš?“

„Jak říkám, projíždím tudy. Tedy ještě před chvílí jsem projížděla...“

„Volala jsi odtahovou službu?“

„Ano, ale nedostanou se sem dřív než za dvě hodiny. Za chvíli se mi vybijí telefon. Nemohl bys pro mě přijet a zachránit mě? Prosím. Necítím se tu vůbec bezpečně.“

Luis se podíval na hodinky a neslyšně zaklel. Za půl hodiny by měl dorazit na galavečer, který pořádají s bratrem dvojčetem Javierem.

„Nemáš někoho jiného, komu bys mohla zavolat?“

„Nikoho bližšího nemám. Přijed pro mě, Luisi, prosím.“ Teď už skoro šeptala. „Vážně mám strach.“

Zhluboka se nadechl a snažil se horečně přemýšlet. Tenhle večer je pro něj vážně důležitý.

Před deseti lety s bratrem zakoupili provinční baletní soubor, ve kterém v mládí působila jejich matka, která se posléze stala primabalerínou. Jejich cílem bylo pozdvihnout ho na světovou úroveň a získat s ním patřičné uznání. Jako první krok soubor na počest matky přejmenovali na Compania de Ballet de Casillas a posléze se pustili do shánění těch nejlepších tanečníků, tanečnic a choreografů. Před třemi lety se jim v hlavách zrodil plán přesunout soubor z rozpadající se staré divadelní budovy do nově postaveného moderního objektu s prvotřídním vybavením, jehož součástí nebude jen divadelní scéna, ale i vlastní baletní škola. Tento plán začínal pomalu získávat reálné obrysy.

Zbývá jim už jen najít ty správné donátory, kteří by byli ochotní financovat jejich elitní baletní školu a díky kterým by se jim podařilo se ještě výrazněji etablovat na baletní mapě. Zrovna v tomto okamžiku se v hotelu začala scházet evropská smetánka a stovky zástupců tisku a médií. Luis se tam musí co nejrychleji přesunout.

„Kde přesně jsi?“

„Ty bys pro mě vážně přijel?“

Naděje zaznívající z jejího hlasu ho připravila o poslední pochybnosti. Chloe měla ten nejsvědňejší hlas, jaký kdy slyšel. Byl dětsky sladký, melodický a nesku-tečně zpěvavý.

Copak ji může nechat samotnou uprostřed hor?

„Přijedu pro tebe co nejdřív, ale potřebuju vědět, kde přesně jsi.“

„Pošlu ti souřadnice, ale potom už budu muset telefon vypnout, abych uspořila poslední zbytek energie.“

„Počkej ještě,“ přikázal jí. „Máš něco po ruce, co bys v případě potřeby mohla použít jako zbraň?“

„Nejsem si jistá...“

„Najdi si něco těžkého nebo ostrého. A buď ostražitá. A pošli mi ty souřadnice. Hned vyjždím.“

„*Merci, Luisi. Merci beaucoup.*“

Seběhl do garáže a vybral si nejrychlejší firemní vůz, souřadnice, které mu Chloe mezitím poslala, zadal do navigace a po rampě se vyřítit z garáží ven. Cestou minul přistavený mercedes s řidičem, který na něj čekal.

Podle navigace by mu cesta ze severní části Madridu měla trvat zhruba hodinu, pokud bude dodržovat povolenou rychlost.

V sobotu večer nepředpokládal žádný velký provoz, tak by mohl cestu zkrátit na čtyřicet minut, možná i na půl hodiny.

V zastavených zónách se obvykle snažil jezdit podle pravidel, jakmile se ale dostal na kraj města, sešlápl pedál plynu až k zemi a za hvízdání gum vyrazil kupředu. Dnes měl hlavu plnou starostí o Chloe, a tak hned od začátku jel nadoraz. Přejížděl z pruhu do pruhu za doprovodu hlasitého troubení ostatních řidičů.

Chloe Guillemová.

Roztomilé a zvědavé dítě, ze kterého vyrostla duchaplná, zábavná a překrásná žena. Skutečně překrásná.

I když mu trvalo docela dlouho, než si toho všiml.

Neviděl ji dobré čtyři nebo pět let, když se mu zčistajasna ozvala.

„*Bonjour, Luisi,*“ zazpívala svým typickým melodickým hlasem. „Tady je Chloe Guillemová, malá sestra tvého nejlepšího přítele. Volám ti jako spolujiteli baletní společnosti. Chtěla bych se zeptat, jestli bys nemohl na chvíli na přátelství našich rodin zapomenout a dát mi práci.“

Po tomhle úvodu se neubráníl smíchu. V krátkém hovoru mu vysvětlila, že má za sebou speciální kurz

kostýmní návrhářky s praxí u anglického baletu, že v posledních dvou letech pracovala pro baletní soubor v Paříži a teď hledá novou výzvu. Dal jí číslo na vedoucí kostymérek a vysvětlil jí, že s přijímáním zaměstnanců nemá nic společného.

„Vždyť ti to patří,“ zvolala udiveně.

„Patří mi jenom půlka, druhá patří mému bratrovi. Navíc jsme především experti v oboru stavebnictví a obchodu s nemovitostmi, o baletu nebo práci kostymérek nevíme zhola nic. Proto si najímáme lidi, kteří se o tyto záležitosti starají.“

„Mám výborné doporučení,“ nenechala se jen tak odbýt.

„To máš štěstí, protože u nás se přijímají jen ty nejlepší z nejlepších.“

„Nemohl by ses za mě aspoň přimluvit?“

„Ne, ale jsem si jistý, že ti pomůže, když se ve svém motivačním dopise zmíníš o tom, že tvoje matka byla osobní kostymérkou Clary Casillasové. Tedy pokud jsi opravdu tak dobrá, jak se píše v tom doporučení.“

„To si piš, že ano!“

„Potom jistě Mariu přesvědčíš, aby tě přijala,“ rozesmál se.

Luis na rozhovor téměř zapomněl až do okamžiku, kdy se zhruba po půl roce účastnil porady ředitelů, na které měli projednat přestěhování baletního souboru a celé firmy do nové budovy. Zničehonic se k němu vrhla vysoká štíhlá dívka a s úsměvem od ucha k uchu ho objala kolem krku.

Byla to Chloe a radostně mu líčila, jak si užívá své působení v Madridu. Luise potěšilo, že po letech vidí její známou tvář, čekalo ho ale složité jednání, a tak neměl čas věnovat sestře svého dávného přítele víc pozornosti.

Když Luis s Javierem před téměř dvaceti lety zakládali společnost Casillas Ventures, dohodli se, že každý

projekt, do kterého se pustí, bude řídit jen jeden z nich. Cílem bylo zjednodušit proces rozhodování, ale i komunikaci se smluvními stranami a dodavateli. Luis se tak stal hlavním šéfem pro výstavbu nové budovy divadla i pro zajištění jejího vybavení. Stálo ho to spoustu úsilí a času, ale jednalo se o speciální projekt, do kterého se pustili na počest své matky. Chtěli dát jejímu jménu nový rozměr, aby lidé při pohledu na jméno Casillas nemysleli jen na to, jak byla Clara Casillasová zavražděna svým manželem.

Čím víc se projekt blížil ke svému zdárnému konci, tím více času mu musel věnovat. Dohlížel na dokončovací práce a staral se o to, aby se baletní soubor připravil na velký přesun.

Od toho nečekaného objetí narazil na Chloe ještě několikrát.

Vždycky mu dala najevo, že ví o jeho přítomnosti – buď letným pokynutím na pozdrav anebo prohozením pár slov při přestávce v práci. Nevěnoval jí příliš pozornosti až do chvíle, kdy procházel o pár měsíců později kolem jedné kavárny a zahlédl krásku s havraními vlasy, jak zaníceně hovoří se skupinkou vrstevníků. V té době dorazilo do města jaro a ona měla na sobě vzdušné šaty s odhalenými alabastrově bílými pažemi. Rozpuštěné havraní vlasy jí vlály kolem hlavy.

Zůstal stát jako přimrazený a kochal se tím nádherným pohledem.

Jak je možné, že si do téhle chvíle nevšiml, jak Chloe Guillemová *září*. Z jejích gest i výrazu tváře vyzařovalo dráždivé a vzrušující světlo. A úsměv měla doslova oslňující.

Musela na sobě vycítit jeho pohled, protože najednou zvedla hlavu a pohlédla mu zpřímá do očí a on měl pocit, jako by dostal zásah do slabin. Za svých pětatřicet let života ještě nepocítil tak ryzí a nefalšovanou touhu.

Hned ten den ji pozval na večeři. Chloe byla zábavná, dokázala si dělat legraci ze všeho možného včetně sebe samotné, a navíc byla neskutečně sexy. Nedokázal z ní odtrhnout oči a celý večer lačně hltal pohledem každíčkový detail jejího skvostného těla, vůči kterému byl tak dlouho slepý.

Zároveň cítil, že ani on jí není lhostejný. Luis dokázal poznat, když ho nějaká žena chtěla, a Chloe mu to svou řečí těla dávala jasně najevo.

Při loučení jí nabídl, jestli nechce jet k němu a dát si poslední drink před spaním. Ona ho však rázně odmítla a zavolala si taxi. Nebyl u žen na takové jednání zvyklý a o to víc po ní toužil.

„Když nechceš skleničku na dobrou noc, co takhle polibek?“ zeptal se, než nastoupila do přistaveného vozu. Vzápětí ji něžně uchopil za tváře a otřel se svým nosem o její. Intenzivně vnímal její vůni, která mu připomínala anglické jahody se šlehačkou.

„Snad příště,“ pronesla s nuceným úsměvem na tváři.

„Příště už tě budu smět políbit?“

„Možná ano,“ mrkla na něj šibalsky a její úsměv se prohloubil.

Jenže žádné příště už nebylo a nebyl tudíž ani polibek. O dva dny později propukly naplno problémy s jejím bratrem. Chloe zrušila schůzku, přestala mu brát telefon a odpovídat na zprávy. Když ji potkal ve firmě, prošla kolem něj se sklopenou hlavou a předstírala, že ho nevidí.

Uběhlo několik týdnů a oni spolu neprohodili ani slovo.

Nechápal, proč se teď žene horskými serpentýnami na pomoc ženě, která ho od sebe odkopla jako kus hadru. Když o tři čtvrtě hodiny později dorazil na místo, které mu Chloe určila poslanými souřadnicemi, nelsyšně zaklel.

Zastavil na odpočívadle s čerstvě zastřiženým tráv-
níkem, ze kterého se otvíral úžasný výhled do okolní
krajiny. Kromě něj tam nikdo nebyl. Po rozbitém autě
taky nebylo ani památky.

Popadl telefon, který předtím odhodil na sedačku.
Jak spěchal, zapomněl si zrušit ztlumené vyzvánění
a teprve teď si všiml, že má tři nepřijaté hovory od bra-
tra.

Zavolal Chloe a rovnou byl přesměrován do hlasové
schránky.

Vystoupil z auta, aby se po ní porozhlédl, a mezitím
vytočil bratrovo číslo.

„Kde jsi?“ vyštěkl Javier, který to zvedl po prvním
zazvonění.

„To je na dlouhé vysvětlování, ale nemusíš se obá-
vat. Vrátím se, jak nejrychleji to půjde.“

„Já jsem právě přistál ve Florencii.“

„Cože?“ Javier měl právě teď stát u vchodu do sálu,
ve kterém pořádali slavnostní galavečer. Ten sál byl
ale v Madridu, ne ve Florencii.

„Letadlo mělo technické problémy, tak jsme museli
nouzově přistát. Zatím nenašli nic, kvůli čemu by si
měl pilot dělat starosti, přesto tvrdí, že s letadlem není
něco v pořádku.“

Když Luis zavěsil, vnímal, jak se ho zmocňuje tem-
ná předtucha. V dálce zapadalo slunce, avšak ani jeho
oranžový svit nedokázal zahnat chlad, který mu pro-
stoupil útroby.

Bratr musel přistát ve Florencii a měl podezření na
sabotáž. Luis trčel uprostřed opuštěné horské krajiny
ve svém svátečním obleku, aniž by se mu podařilo najít
slečnu, kvůli které se vydal na záchrannou misi.

Znovu zkontroloval, zda zadal do navigace správně
souřadnice, které mu Chloe poslala.

Nespletl se. Tohle místo bylo správné.

Tak kde kčertu vězí?

Chloe Guillemová se usadila v luxusním salónku na letišti Madrid-Barajas a vyndala z kabelky mobil.

Měla šest nepřijatých hovorů a sedm nepřečtených textových zpráv, všechny za stejného čísla. Vymazala je, aniž by si je přečetla, a vzápětí napsala bratrovi.

Mise splněna. Za chvíli nastupuju do letadla. Pa.

Přinesli jí sklenici šampaňského, o kterou si řekla při příchodu, a ona se z ní dlouze napila. V té chvíli jí telefon začal hlasitě vyzvánět.

Potichu zaklela, vypnula zvonění a položila mobil zpátky na stůl.

Za chvíli se rozvibroval.

Měla ve schránce novou hlasovou zprávu.

Instinktivně cítila, že by ji neměla poslouchat.

Přesto stiskla tlačítko pro její přehrání.

V uchu se jí rozezněl hluboký, svůdný hlas Luise Casillase. „Dobrý večer, Chloe. Doufám, že jsi v bezpečí, ať už je to kdekoliv, a že tě neunesla parta rozdováděných mladíků nebo že tě nesežral rozlícený medvěd. Možná by to pro tebe ale bylo lepší, protože já si tě najdu. A až se tak stane...“ Na chvíli se odmlčel a když pokračoval, získal jeho hlas zlověstný podtón. „Potom si možná budeš přát, abys mě nikdy nepotkala. Spi sladce, *bonita*.“

Bonita.

Když jí tak řekl poprvé, měla pocit, že se snad nikdy nepřestane blaženě usmívat.

Teď měla co dělat, aby se nerozplakala.

Jenže Luis nestojí za prolité slzy, ten pokrytecký, zrádný a potměšilý mizera.

Bohudíky, že tenkrát odolala pokušení přijmout jeho pozvání na skleničku na dobrou noc...

Dopila šampaňské a ušklíbla se.

Nebyl to zdravý rozum, který jí tenkrát zabránil pozvání přijmout, ale strach. Při schůzce s Luisem se jí

zmocnily pocity radosti a štěstí, jaké naposledy zažila, když byla ještě malé dítě a trávila volný čas šplháním po stromech a nevinnými hrami s kamarády. V té době byla zahrnutá láskou a žila ve slastné nevědomosti o tom, že život nemusí být vůbec nádherný.

Luis byl s těmito vzpomínkami úzce spojený.

Kdysi do něj byla zamilovaná.

Chtěla si být jistá, že jeho city vůči ní jsou ryzí a že ji nevnímá jen jako možnou oběť svých choutek. Chtěla mu důvěřovat, i když věděla, že to nebude jednoduché. Toužila po tom, aby si získala jeho úctu.

Když se na konci schůzky otřel svým nosem o její, málem podlehla pokušení a *políbila* ho. Celý večer si ho představovala nahého, zřejmě v důsledku erotického snu, který se jí předchozí noci zdál. Byl to důsledek skryté sexuální touhy, kterou v ní probudil v době jejího dospívání, když se do něj bláznivě zamilovala.

Jenže nakonec se ukázalo, že Luis je chladnokrevný mizera.

Věděla sice, že na oklamání jejího bratra se stejnou měrou podílel i Luisův bratr Javier, ten ji ale neobjímal na matčině pohřbu a neutěšoval v nejhlubším smutku. Byl to Luis – za každých okolností vtipný, zábavný a neodolatelný. Jediný muž, který si dokázal získat její srdce. Za svých pětadvacet let o žádném jiném nesnila.

Pomsta za jeho zradu se neodvratně blížila.

Na světelné tabuli s odlety a přílety se objevilo oznámení, že u jejího letu byl zahájen nástup do letadla.

Chloe se rychle zvedla a zamířila k příslušné bráně.

Teprve když se oknem zadívala na vzdalující se světla Madridu, byla schopná se pořádně nadechnout.

Vážně si Luis myslí, že se mu povede ji vypátrat? V tom případě ho čeká spousta práce, protože vypátrat ji bude jako najít jehlu v kupce sena.

Chloe zjistila, že ostrov Grand Bahama je rájem na

zemi. Bratr jí zařídil ubytování v jedné z exkluzivních vil v prvotřídním turistickém komplexu, kde se tak dokonale starali o plnění všech jejích přání, potřeb i rozmarů, že jí nezbyla jiná starost než natírat se ochranným krémem proti slunci.

Prvních šest dnů nedělala vůbec nic, jen ležela u plaveckého bazénu a brouzdala po sociálních sítích. Starosti a obavy z ní pod karibským sluncem pomalu vyprchaly. Tohle bylo ideální místo pro úkryt – s dokonalými službami a s nezbytnou dávkou anonymity. Lehce se tu dokázala ztratit mezi ostatními návštěvníky.

Ve skutečnosti stejně pochybovala, že by jí Luis věnoval jedinou myšlenku. Události v Madridu měly rychlý spád. Hltala všechny články a novinky posledních dnů a pocity radosti se mísily s pocity smutku a lítosti.

Kdyby se Luis a Javier zachovali spravedlivě a vyplatili jejímu bratrovi dvě stě dvacet pět milionů eur, které mu podle všeho dlužili, nemuselo se nic takového stát.

Je to už celých sedm let, kdy se Chloe s bratrem dozvěděli, že jejich maminka trpí nevléčitelným druhem rakoviny. Ve stejné chvíli, kdy se snažili tuhle děsivou informaci vstřebat, obrátil se Luis na Benjamina s prosbou o pomoc.

Bratři Casillasovi složili obrovskou zálohu na zakoupení luxusního pozemku v Paříži, na kterém měli v úmyslu vybudovat mrakodrap. Majitel pozemku je však zničehonic vyzval, aby doplatili i zbytek celkové ceny, nebo pozemek prodá jinému zájemci. Dal jim ultimátum do půlnoci. Bratři Casillasovi neměli v dané chvíli dostatek volných prostředků. Na rozdíl od Benjamina, který jim poskytl hotovost v závratné výši dvaceti procent celkového rozpočtu.

Trvalo sedm let, než se podařilo Tour Mont Blanc,

jak se mrakodrapu začalo říkat, dokončit. Před dvěma měsíci obdržel Benjamin závěrečné vyúčtování. Teprve tehdy zjistil, že byl podveden. Smlouva, kterou podepsal, byla před podpisem pozměněna. Předtím se dohodli na dvacetiprocentním podílu ze zisku, podle nové verze smlouvy měl však nárok na pouhých pět procent.

Jeho nejbližší přátelé ho vzali na hůl. Zneužili jeho dobrou vůli.

Když oba bratři odmítli přiznat vinu, zažaloval je. Nejen, že soudní proces prohrál, ale ještě mu bratři přisypali do otevřené rány trochu soli, když si vymohli na soudci, aby mu zakázal se k případu jakkoliv veřejně vyjadřovat.

Chloe by nikdy nevěřila tomu, že by Luis dokázal být tak podlý. Javier jí vždycky připadal jako vytesaný z ledu, ale Luise vnímala jako vřelého a citlivého člověka.

Benjamin jako součást pomsty odvezl ze slavnostního galavečera Javierovu snoubenku, která byla primabalerínou v jejich souboru, a o deset dní později se s ní oženil. Bulvární tisk začal chrlit nejrůznější fámy a zvěsti s urputností křečka běžícího v kole. Když se jeden neohrožený novinář dozvěděl, že Benjamin dostal zákaz o případu mluvit, rozpoutala se vlna spekulací o možných důvodech vydání tohoto zákazu. Z většiny z nich nevycházeli bratři Casillasovi vůbec pozitivně.

Jen ať se škvaří ve vlastním sádle, pomyslela si škodolibě, zatímco si přehodila přes rameno plážovou tašku a nazula si blýskavé žabky. Tady na Bahamách je v bezpečí, stejně jako její bratr, který je s Freyou ukrytý ve svém zámku.

Teprve potřetí za celou dobu svého pobytu opustila areál hotelového komplexu a příjemnou procházkou došla do přístaviště. Těšila se, že dnešní den stráví na jachtě.